

Dobosi Bea

VESZTEG

[A HONOLULU-STAR REGGEL INDUL]

2023-03-25 | A HONOLULU-STAR REGGEL INDUL, NOVELLA

A komp prehisztorikus cethal módjára tátja ki száját. Gyanútlanul gördülnek be gyomrába a személyautók, kamionok. Tudja, hogy a cetek a vízilófélék leszármazottjai. Ötvenmillió éve választották a szárazföld helyett a vizet.

Utazott már kompon. Szárnyashajón, repülőn, arató kombájnon. Alaktalan poggyásza megakadályozza, hogy mellé üljenek. Frufrujában nem egyforma hosszúak a szálak. Haját gyerekkorában nem növeszthette meg, amióta felnőtt, nem hajlandó levágnatni. Mint formálódó bolygó pályáját a törmeléktől, egyszer egy tűzoltóautó megtisztította előtte kocsiktól az utat.

Egyszer kínos helyzetbe hozta magát tömegközlekedési eszközön. Kétszer szállodában, háromszor az osztályközösség előtt. Ma is előnti a szégyen, ha a csend ritka pillanataiban eszébe jut. Érveléskor ugyanazt ismételte, csak más szavakkal. Amikor sokakat érdeklő vagy érintő kérdésről olvas, könnybe lábad a szeme.

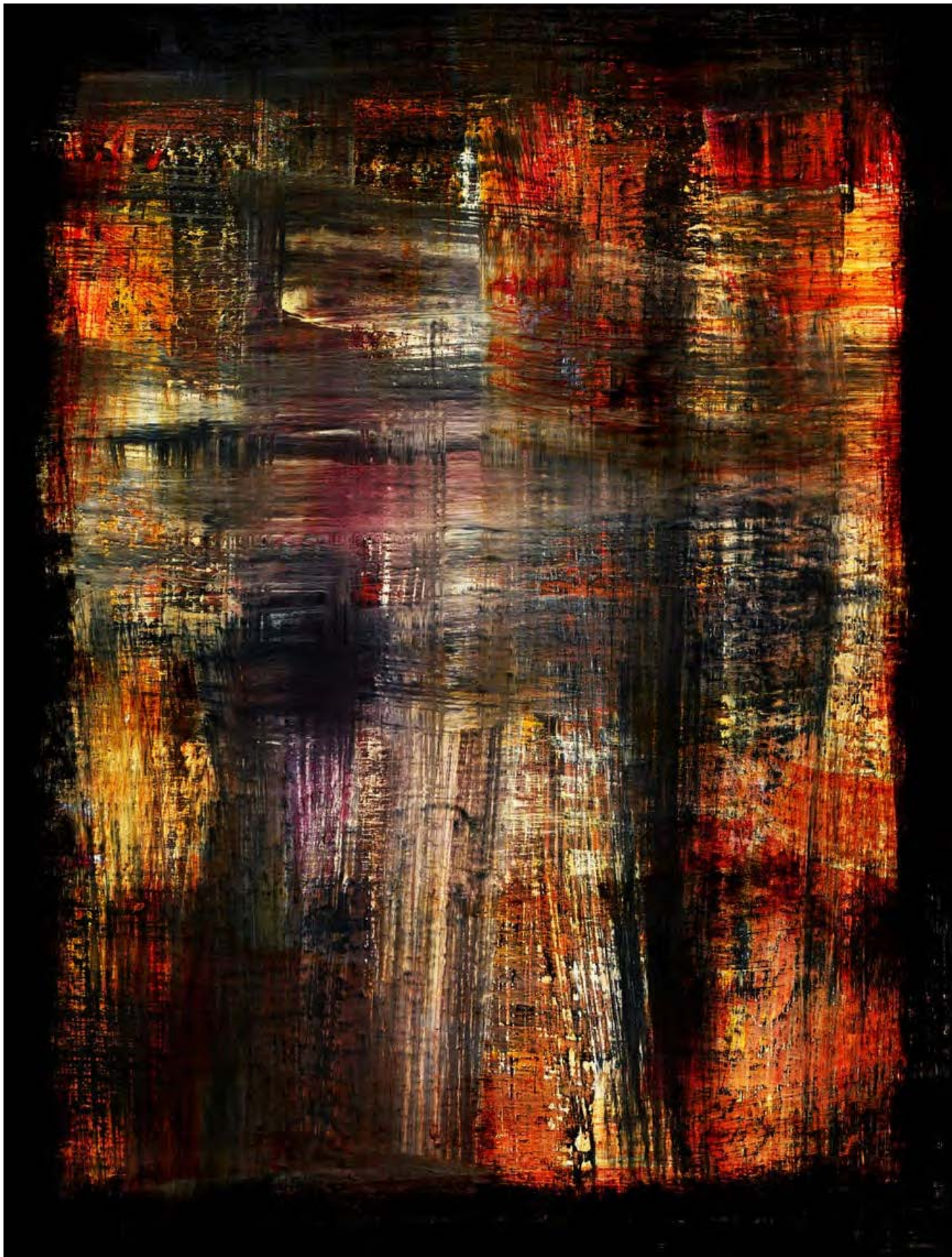
kiemelkedő tanulmányi előmenetelért

Tanult közlekedési szabályokat és nyelveket. Vizsgázott preszókratikus filozófiából, a belső égésű motor működéséből és a táblázatkezelő szoftver használatából. A kiemelkedő

tanulmányi előmenetelért kapott jutalomkönyvek lapjainak élén sárga pöttyöket hagy a penész. Idegen nyelven hallgatott polgárjogot.

Úgy örökölte tulajdonságait, ahogy nagyobb unokatestvéreitől a hótaposót és az anorákot. Nem engedte, hogy anyja kimossa a plüssállatot, amibe egy másik otthon, egy másik gyerek szaga ivódott bele. Amikor a radiátor felé fordult, térdét az öntöttvasnak támasztotta. A megfeszülő csipkefüggönyt kétségbeesetten tartotta fémfogai között a csipesz.

Az iskolai képeken ő volt a fürdőruhás a bikinisek, a nadrágos a szoknyások között. Leküzdhetetlen szégyen gyötri csipkés szája és magas homloka miatt. Amikor testvére megtalálta és felolvasta naplóját, ablakpucolásban és függönymosásban megfáradt anyja csak annyit mondott: „add már vissza neki”.

Nem tudja, hogy emlékszik-e a Challenger katasztrófájára, Csernobilra, a peresztrojkára, a glasznosztira, a berlini fal leomlására, a Ceaușescu házaspár kivégzésére, az Öböl-háborúra, Szaddám Huszeinre, a Sivatagi viharra és az arctalan ellenségként lecsapó terrorizmusra, amitől senki sincs biztonságban, vagy csak tanulta.

Tudja, hogy a hatvanas években a nőket felszabadították a mindenki számára elérhető fogamzásgátló tabletták. Mégis meglepődik, amikor olvas róla. Egy másik kor gyermeke. Természetesnek vette a modern és biztonságos módszereket. Ha nem titkolja gondosan érzelmeit, könnyen nevetség tárgyává válhat. Az önfeledtség bárkinek vesztét jelentheti.

Lassan levetkőzi nagyszülei és szülei előítéleteit. Mégis idegenkedéssel fordul az azonos nemű párok, a bőrfejűek, a testépítő nők és bizonyos etnikumok felé. Fél a rekedt hangú és arrogáns emberektől. Gyanakvással szemléli az elvált férfiakat, a tanulatlanokat, a fociultrákat. Elvállalt egy éber műtétet, hogy ne kelljen az orvos előtt mérlegre állnia.

A harmincas-negyvenes csinos irodista nők szájalmat keltenek benne. Fél ötkor combközépig érő sima kabátban, egyenes szabású nadrágban, világos táskával könyökhajlatukban igyekeznek kopogó léptekkel a buszmegálló felé. Szorosra fogott lófarkuk himbálózik, homlokukon és halántékukon feszül a bőr. Arcukat mintha kifejezetten erre a buszmegállóba vezető útra festették volna ki.

a tükörnek háttal

Taszítják a gumiemberek és a testi folyamatok. A tetováltaktól nem azért tart, mert ijesztőek, hanem mert magabiztosak. Örök félelme, hogy gyógyíthatatlan betegség támadja meg. Bizonyos testrészeit nem érinti, a tükörnek háttal öltözik. A gátszakadás szótól elfogja a reménytelenség. Egyszer azt mondta valakinek, hogy a vallás a gyengék menedéke.

Elaludni már nem tud, csak elájulni. Reggel problémáira ébred, fája a foga. Vagy csikorgatja álmában, vagy összeszorítja. Sosem hagyja el a lelkiismeret-furdalás, amiért nem olyan, mint mások. Pedig azok a mások is nagyon különbözők. Nem tudja, kire kellene hasonlítani.

Úgy érzi, fontos dolga van. Fájlalja, hogy a becsület jobb esetben a naivitással, rosszabb esetben valamiféle fogyatékossgal lett rokon értelmű. Egyszer nem adott számlát, egyszer szerződést hamisított. Egyszer elfelejtette befizetni a villanyt, egyszer tévedésből azt hitte, hogy befizette.

Sosem bírságolták meg gyorshajtásért és tilosban parkolásért. Tudja, hogy ízlés dolgában és értékkérdésekben nem érdemes vitatkozni. Az emancipációt befejezetlennek, a kvótarendszereket igazságtalannak tartja. Fenntartásokkal kezeli a mainstream médiát, megijeszti az emlékezetpolitika.

Akarata ellenére bevonják a gyerekek masszív fogyasztóvá nevelésébe, a karácsonyi felhajtásba, az egészségtelen ételek fogyasztásába. Óvakodik a gondolattól, hogy ő mindenki mástól eltérően értelmesen költekezik. A sportcipők leszakadnak lábáról, a zoknik kilyukadnak, a bugyik széle szétfoszlik, a blúzok felismerhetetlen színűre fakulnak, a melltartók anyaga sprőd lesz. Lelkiismereti okokból a szakadt, beszürkült, kinyúlt darabokat is megtartja.

Könyvet nem dob ki és nem hagy félbe. Előfordul, hogy csak azért nem kezd bele egy vaskos regénybe, mert nem akar büntudatot érezni, ha nem fejezi be. Nem szereti a változásokat, aggasztja, hogy elfelejt valami fontosat. Minden eshetőségre felkészül, nem hagy támadási felületet.

Szeret szörnyülnöködni. Mellőzött írókat, meg nem értett zseniket, jobboldali populistákat, sértett értelmiségieket, kéthetes tanfolyamokon hangzatos nevű képesítést szerzett középkorú nőket követ a közösségi médiában. Szereti különbnek érezni magát. Sokáig nézegeti kemény fedeles, címeres, pecsétetes bizonyítványait.

Megdöbbentik a csillagászati témájú posztokon röhögő trollok. Hisz a politikusok leválthatóságában és elszámoltathatóságában, a védőoltásban és az antibiotikumban. Mégsem hiszi, hogy a modern orvostudomány meg tudja gyógyítani. Mentőt akkor sem hívna, ha haldokolna. Miatta ne fáradjanak.

Nem érti, miért érdekli az embereket, mi lesz évszázadok múlva. Élhető lesz-e a bolygó, kihal-e a faj. Őt ez nem foglalkoztatja. Mégis lankadatlanul körmöl és reménykedik, hogy egy nap olyan könyv kerül ki keze közül, ami fennmarad az idő rostáján. Ha halálhírt hall, arra gondol, hogy „de jó neki”.

Olvasta, hogy a harmadik világ hajótemetőiben kongó roncsok sorakoznak elárvultan lankás homokpadokon. Roppant csontvázukat rozsda marja, tetemükből hatalmas fémdarabokat hasítanak ki szorgos kezek. A környezeti pusztításról és a végzetes balesetekről nem áll rendelkezésre megbízható statisztika.

eregetik a füstöt

A dokkmunkások összeütögetik kesztyűs kezüket.

Szájuk sarkán eregetik a füstöt, szitkozódnak, a földre köpködik a szotyolahéjakat. A matrózok, mintha valami titkos konferenciára sereglettek volna egybe,

megosztják egymással végtelen bölcsességüket. A hajó reggel indul. Az átkelés hosszúnak és fáradságosnak ígérkezik.

A monstrum kínzó lassúsággal becsukja száját, böffent egyet, s jóllakottan terpeszkedik. Gyomrában évszázadok óta szállítják világokat elválasztó vagy összekötő vizeken tolvaj sirályok vijjogásától és szárnycsapásaitól hangos kikötőkből kikötőkbe az élvezeti és luxuscikkeket a halál révészei.

kép | [adobe.com](https://www.adobe.com)